

Nicolae Popa

(Lectură interzisă părinților fără acordul copiilor)

Ilustrații
de
Olga Cazacu

Capitolul I

Cât mai departe de gura sobei 3

Capitolul II

Trompa uriașului elefant Raj Kapoor ne ridică la cer..... 5

Capitolul III

Toată strada cunoaște adevărul, numai eu – nu!..... 8

Capitolul IV

Primele aplauze, urmate de alaiul curioșilor..... 11

Capitolul V

Un abur părintesc învăluie plastilina din palmă 14

Capitolul VI

Plastică ne face semn cu ochiul 18

Capitolul VII

„Rușine! Și încă o dată rușine!” 21

Capitolul VIII

Ce să fie, ce să fie? Să fie oare un fenomen supranatural? 25

Capitolul IX

Pași tot mai grei pe tavan sau baletul elefanților 28

Capitolul X

Plastică nu vrea să coboare, Burtică nu vrea să urce 32

Capitolul XI

Scrânciob numai pentru cei viteji 35

Capitolul XII

Viața în frigider, hoțul cu capul în jos și alte necazuri 38

Capitolul XIII

Marele Sfat sau Nocturna Elefanților..... 41

Capitolul XIV

Un strigăt în beznă: „Frați elefanți, să ne ținem de neamuri!” 45

Capitolul XV

Mareșalul Plastilică negociază cu Primarul Capitalei..... 47

Capitolul XVI

Elefanții promit că totul va fi O.K. 50

Capitolul XVII

La televizor, totul arată adevărat, fiindcă e mai colorat
decât afară..... 53

Capitolul XVIII

Toată lumea se veselea, numai eu eram tot mai neliniștită 56

Capitolul XIX

O pauză cât o recreație mare..... 59

Capitolul XX

Iarna-i grea, omătu-i mare la Grădina Zoologică 60

Capitolul XXI

Anton duce boțul de plastilină înapoi în dulap 63

Capitolul XXII

O ilustrată de zile mari..... 65

Capitolul I

Cât mai departe de gura sobei

Am să vă povestesc ceva ce nu s-ar mai putea întâmpla nicăieri, absolut nicăieri, în niciun loc de pe acest glob pământesc ce ne poartă lin, și pe gratis, în jurul soarelui – cu oraș, cu republică cu tot.

Degeaba se umflă unii în pene că, chipurile, ei ar fi în stare să facă orice întâmplare, oricât de grozavă, să se repete și în satul sau în orașul lor natal. Haida de! Să încerce! Să încerce să reînvie povestea de mai jos, dacă vor să simtă pe propria piele cum e să te dezumfli din pene, pomenindu-se ca niște mingi sparte sub gard.

Mai înțelept ar fi să se împace cu gândul că de data asta norocul a picat numai și numai pe capul copiilor de pe strada noastră...

Am în vedere strada noastră de cândva, care azi poartă cu mândrie numele „Mareșal Plastică” și îl va purta mulți-mulți ani înainte, dacă nu s-o găsi vreun deștept să-l smulgă și să și-l pună pe-al său.

Dar să vă spun câte ceva despre mine.

Eu pentru nimic în lume nu aș putea să țin în secret niște întâmplări precum cele de mai jos. Cum să mă bucur doar eu de amintirile mele din copilărie? Oi fi eu poate un pic lăudăroasă, dar în niciun caz egoistă, să țin în mine întâmplările cele mai frumoase din lume.

De obicei, divulg totul înainte ca cei foarte curioși de felul lor să înceapă a plesni de nerăbdare. Și vă asigur că încă n-a plesnit nimeni din pricina faptului că eu nu aș fi spus la timp ce, unde și când s-a întâmplat. Calmați-vă, nu veți plesni nici voi. Trec direct la întâmplările mele.

Mă revăd exact cum eram în copilărie: o fetiță ca toate fetițele.

Aveam, cum să nu? cosițe. Aveam ochi la fel de mari și frumoși ca ai păpușilor mele. Fiindcă aveam, bineînțeles, și păpuși. Dar mai aveam și computer. Aveam și plastilină. Și... de toate. Plus o mare poftă de aventuri.

Toți îmi ziceau Ele. Și nu neapărat de la Elefant.

Acum sunt o doamnă bogată – am în vedere bogată în ale imaginației, fi-rește! – și toată lumea îmi zice simplu: Doamna Elena. „Doamna” cu D mare, dacă ați observat.

Acum am timp berechet să povestesc în liniște despre nemaipomenitele întâmplări de pe strada noastră, să povestesc pe așezate, ca să înțeleagă și cei mari ce și cum. Că doar le place și lor, nu numai copiilor, să le vorbești pe înțeles.

Nu, nici vorbă să povestesc stând la gura sobei, cum știu că e moda ultimelor sute de ani. Căci eu, când mă apuc de povestit întâmplări mai lungi de-un ceas, prefer să am la îndemână cât mai multă plastilină.

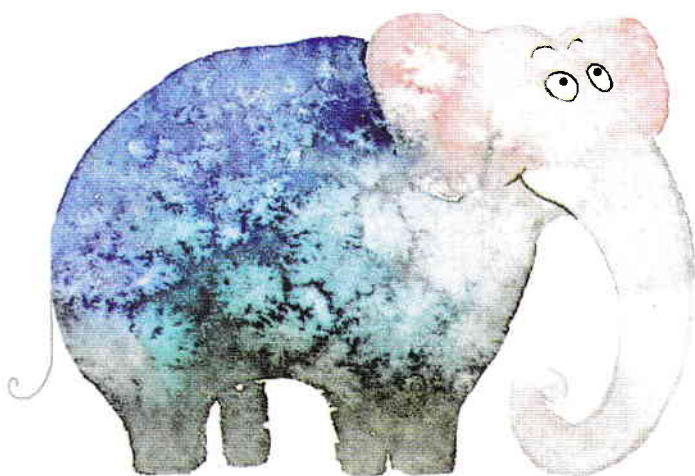
Și vă dați seama ce s-ar alege din plastilina mea dacă aș sta în pălălaia flăcărilor la gura sobei. Sigur, s-ar topi, mi s-ar scurge printre degete precum înghețata la soare.

Dar plăcerea mea, marea mea plăcere, e să modelez figurine din plastilină atunci când povestesc. Nu mă interesează andrelele, broderiile. Eu modelez figurine asemănătoare cu ființele și obiectele despre care povestesc.

Fac în așa fel încât ceea ce-mi spune gura, îmi spun și mâinile!

Atunci când cuvântul scăpat din gură nu-i în stare să spună tot ce are de spus, îl ajută degetele mele și boțul de plastilină.

Dar să n-o mai întind atâta că se-nmoaie plastilina. Băbește vorbind, trăia odată...

Capitolul II

Trompa uriașului elefant Raj Kapoor ne ridică la cer

...Trăia odată un elefant.

Trăia el cum trăia, însă era toată vremea trist, săracul.

Și nu trăia undeva în India sau sub soarele dogoritor al Africii, ci își ducea zilele la capătul străzii noastre. De ce anume acolo? Fiindcă acolo hotărâse conducerea orașului să adune tot neamul jivinelor de pe fața pământului. Le-au izolat acolo prin țarcuri și prin tot felul de cuști, una mai încuiată decât alta.

Cum adică de ce le țineau încuiate? Ca să nu fugă și să ni le poată arăta nouă, copiilor. De parcă noi nu le vedeam zilnic la televizor, așa cum arătau ele cel mai frumos: în filmele cu desene animate. Sau cum arătau mai jalnic: în filme documentare, fugărite cu elicopterul, obosite, speriate, încât intram în pământ de rușine că nu le puteam sări în ajutor.

Decât atâta fugăreală cu elicopterul, mai bine ne-ar fi dus pe noi în excursie prin ținuturile acelea îndepărtate. Le-am fi văzut cum trăiesc la ele acasă. Le-am fi admirat cum aleargă în largul lor prin păduri tropicale sau prin savanele legănate de vânturi, nu cum stau adormite după împușcăturile din elicopter.

Las' că ne pricepeam noi ce și cum se întâmpla de ne pomeneam cu ele la capătul străzii, închise în cuști după poarta deasupra căreia sta scris „Grădina Zoologică” cu litere cât elefantul.

Drept că nu chiar cât elefantul nostru de mari. Căci elefantul nostru, vestitul uriaș Raj Kapoor, depășea în înălțime orice elefant din lume.

De-o pildă, dacă ar fi stat alături de el un elefant obișnuit, acesta ar fi arătat ca un pui de elefant. Când te uitați din stradă spre Grădina Zoologică, vedeai pe deasupra copacilor spinarea și creștetul lui Raj Kapoor cum ai fi văzut un deal pleșuv și mișcător. Și oricine se apropia pe atunci de elefantul Raj, chiar și un tătic dintre cei mai zdraveni, arăta cât un prichindel. Ca să nu mai spun cum arăta un băiețel lângă piciorul uriaș al elefantului Raj.

Era însă o mare fericire să te apropii de el.

Ridicai o mână și abia de-i ajungeai până mai sus de ceea ce noi numim gleznă. Iar ca să-i ajungi până la creștet, vai și-amar! trebuia să aduci pompierii cu o scară din cele lungi-lungi de-ale lor. Norocul nostru că Raj era foarte înțelegător. Și ori de câte ori scâncea vreun puști că vrea să se cocoațe pe creștetul lui, elefantul făcea în așa fel încât mămicile sau bunicile să nu mai fie nevoite să cheme pompierii cu scara.

Pur și simplu, elefantul își lăsa trompa pe asfalt, puștiul se aburca pe ea, o îmbrățișa strâns, și era ridicat sus-sus, mult mai sus de frunzele tuturor copacilor. Mai precis, atât de sus, încât de la înălțimea aceea se vedea toată strada noastră, cu toți câinii și pisicile obligate de aceiași câini să se cațare prin copaci. Se vedea și toată dezordinea de prin balcoane – zadarnic încercau păianjenii să o ascundă sub pânza lor.

Iar dacă simțea nevoia să știi cât e ora, era de-ajuns să-ți duci mâna streășină la ochi la înălțimea la care erai ridicat și să te uiți în zare spre ceasul din turnul Primăriei.

După ce uriașul Raj te ținea cocoțat la capătul trompei deasupra orașului,

obișnuia să te aducă cât mai aproape de ochii săi. Te purta cu trompa de la un ochi la altul.

Era așa: mai întâi, îl priveai în ochiul stâng, apoi, după ce te trecea de muntele frunții, îl puteai privi și în ochiul drept. Și adunând la un loc toată dragostea pe care o descopereai într-un ochi și în celălalt, înțelegeai cât de mult îi plăceau lui copiii.

Totodată, se pricepea imediat ce-ți poștește inima. Să zicem, dacă observa că ai chef să zbori prin aer, te așeza atent cu trompa pe una din urechile sale mari și bine întinse, apoi, la fel de atent, te arunca prin aer cu o ureche, prinzându-te ca pe-o saltea cu cealaltă.

Ce-i drept, te arunca așa numai dacă erai în stare să nu țipi. Căci țipetele le stricau somnul unor animale care aveau obiceiul să doarmă cât îi ziulica de lungă, fără să se joace cu copiii, jucându-se noaptea, când copiii dormeau.

Elefantul Raj Kapoor adora copiii zi și noapte. Ce mai! El era un uriaș omenos, ca toți uriașii.

Nu degeaba veneau la el chiar și oameni în vârstă. De fapt, aceștia veneau sub pretext că își însoțeau odraslele la plimbare. De cele mai multe ori însă uitau de odrasle și se buluceau chiar ei ca niște copii să-i mângâie trompa și să discute cu el despre timp, să zicem. Despre timpul de afară, despre timpul din țarc, despre viața din oraș și viața din cuști-
le animalelor. Despre orice, fiindcă se înțelegeau ca între maturi în toate privințele.

obișnuia să te aducă cât mai aproape de ochii săi. Te purta cu trompa de la un ochi la altul.

Era așa: mai întâi, îl priveai în ochiul stâng, apoi, după ce te trecea de muntele frunții, îl puteai privi și în ochiul drept. Și adunând la un loc toată dragostea pe care o descopereai într-un ochi și în celălalt, înțelegeai cât de mult îi plăceau lui copiii.

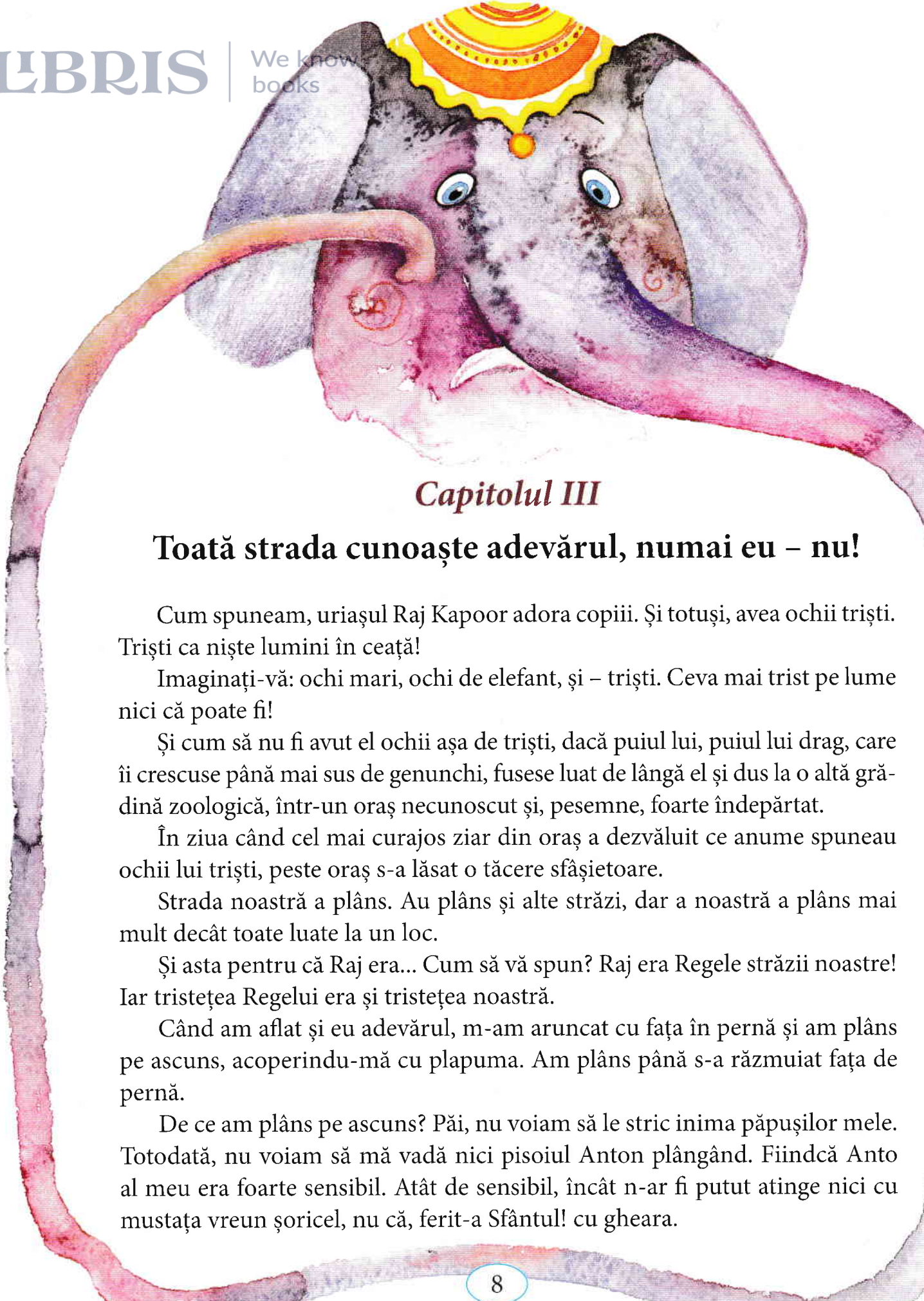
Totodată, se pricepea imediat ce-ți poștește inima. Să zicem, dacă observa că ai chef să zbori prin aer, te așeza atent cu trompa pe una din urechile sale mari și bine întinse, apoi, la fel de atent, te arunca prin aer cu o ureche, prinzându-te ca pe-o saltea cu cealaltă.

Ce-i drept, te arunca așa numai dacă erai în stare să nu ții. Căci țișetele le stricau somnul unor animale care aveau obiceiul să doarmă cât îi ziulica de lungă, fără să se joace cu copiii, jucându-se noaptea, când copiii dormeau.

Elefantul Raj Kapoor adora copiii zi și noapte. Ce mai! El era un uriaș omenos, ca toți uriașii.

Nu degeaba veneau la el chiar și oameni în vârstă. De fapt, aceștia veneau sub pretext că își însoțeau odraslele la plimbare. De cele mai multe ori însă uitau de odrasle și se buluceau chiar ei ca niște copii să-i mângâie trompa și să discute cu el despre timp, să zicem. Despre timpul de afară, despre timpul din țarc, despre viața din oraș și viața din cuști-le animalelor. Despre orice, fiindcă se înțelegeau ca între maturi în toate privințele.

Capitolul III

Toată strada cunoaște adevărul, numai eu – nu!

Cum spuneam, uriașul Raj Kapoor adora copiii. Și totuși, avea ochii triști. Triști ca niște lumini în ceață!

Imaginați-vă: ochi mari, ochi de elefant, și – triști. Ceva mai trist pe lume nici că poate fi!

Și cum să nu fi avut el ochii așa de triști, dacă puiul lui, puiul lui drag, care îi crescuse până mai sus de genunchi, fusese luat de lângă el și dus la o altă grădină zoologică, într-un oraș necunoscut și, pesemne, foarte îndepărtat.

În ziua când cel mai curajos ziar din oraș a dezvăluit ce anume spuneau ochii lui triști, peste oraș s-a lăsat o tăcere sfâșietoare.

Strada noastră a plâns. Au plâns și alte străzi, dar a noastră a plâns mai mult decât toate luate la un loc.

Și asta pentru că Raj era... Cum să vă spun? Raj era Regele străzii noastre! Iar tristețea Regelui era și tristețea noastră.

Când am aflat și eu adevărul, m-am aruncat cu fața în pernă și am plâns pe ascuns, acoperindu-mă cu plapuma. Am plâns până s-a răzmuiat fața de pernă.

De ce am plâns pe ascuns? Păi, nu voiam să le stric inima păpușilor mele. Totodată, nu voiam să mă vadă nici pisiul Anton plângând. Fiindcă Anto al meu era foarte sensibil. Atât de sensibil, încât n-ar fi putut atinge nici cu mustața vreun șoricel, nu că, ferit-a Sfântul! cu gheara.

Numai că după ce mi-am ridicat fața din perna răzmu-
iată de lacrimi, ce-am văzut?

Păpușile mele plângeau și ele. Plângeau tot pe-ascuns.
Deoarece nici ele nu voiau să-mi strice inima. Plângea și
Anton acoperindu-și ochii cu lăbuțele.

Așadar, hohoteam cu toții. Eram un fel de cor plângă-
cios. Plângeam și ne uitam unii la alții printre lacrimi.

Totodată, aflai că păpușile mele aflaseră trista veste cu mult
înaintea mea. De unde? De la Costel, papagalul lui Cornel. Știau
totul, dar nu voiseră să-mi spună și mie din aceeași pricină: să nu-mi
strice inima.

Aici se cuvine o precizare. Atât Cornel, cât și frumosul lui papagal Costel,
locuiau chiar sub apartamentul nostru, la etajul doi. Și încă: papagalul Costel
și stăpânul său Cornel erau cei mai prietenoși dintre vecini.

Tocmai de-aceea m-am simțit într-un fel trădată când am aflat că ei, ve-
cinii mei de dedesubt, îi spusese mai întâi lui Anton trista veste despre
singurătatea lui Raj. Reieșea că știau ei, știa toată strada și, poate, tot cartierul
Botanica, numai eu – nu!

Iar Anton, parcă-l văd, când a aflat, a venit într-un suflet în cameră, și-a
învârtit coada pe sus, anunțând Adunarea, și cuvântând așa în fața păpușilor:

– Feeteelor, cee-am aflaaat ioo! Țiineeeți-vă biine și-ascultaaați!

Iar păpușile au bătut din gene să pară cât mai atente, în timp ce Anton –
dă-i și dă-i! Le-a spus tot secretul.

Acum îl aflai și eu. Acum ne întrebam cu toții spre care părți ale lumii, spre care alte menajerii fusese dus puiul lui Raj Kapoor? Cine l-o fi îngrijind acolo? Mâinile cui i-or fi dând iarbă proaspătă sau vreun fruct dulce și mustos?

Primul și-a revenit din tânguiri Anton. Și-a șters scurt ochii cu dosul catifelat al lăbuței, a mieunat scurt, militărește, cum miaună el când are de făcut ceva extrem de important și – țuști! spre dulap.

A deschis ușa. A scos un boț de plastilină și a venit să mi-l aducă direct în pat, zicându-mi:

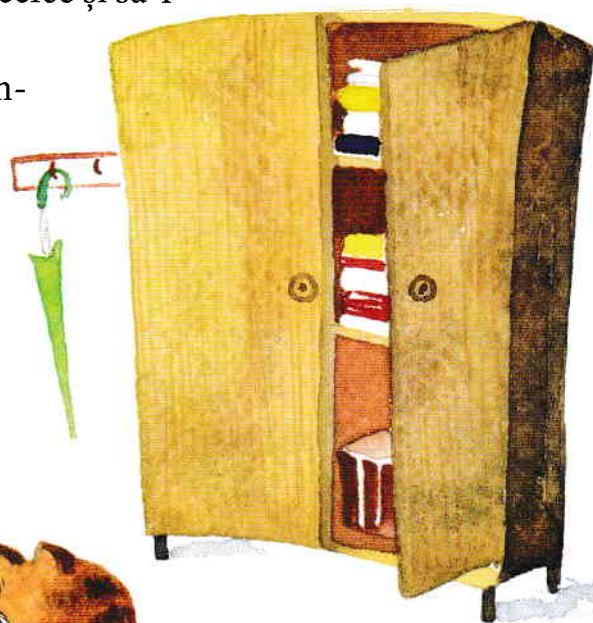
– Gaaata cu plââânsul, drăguțo! Treebuuuiee să faaci cee-ți spuun ioo!

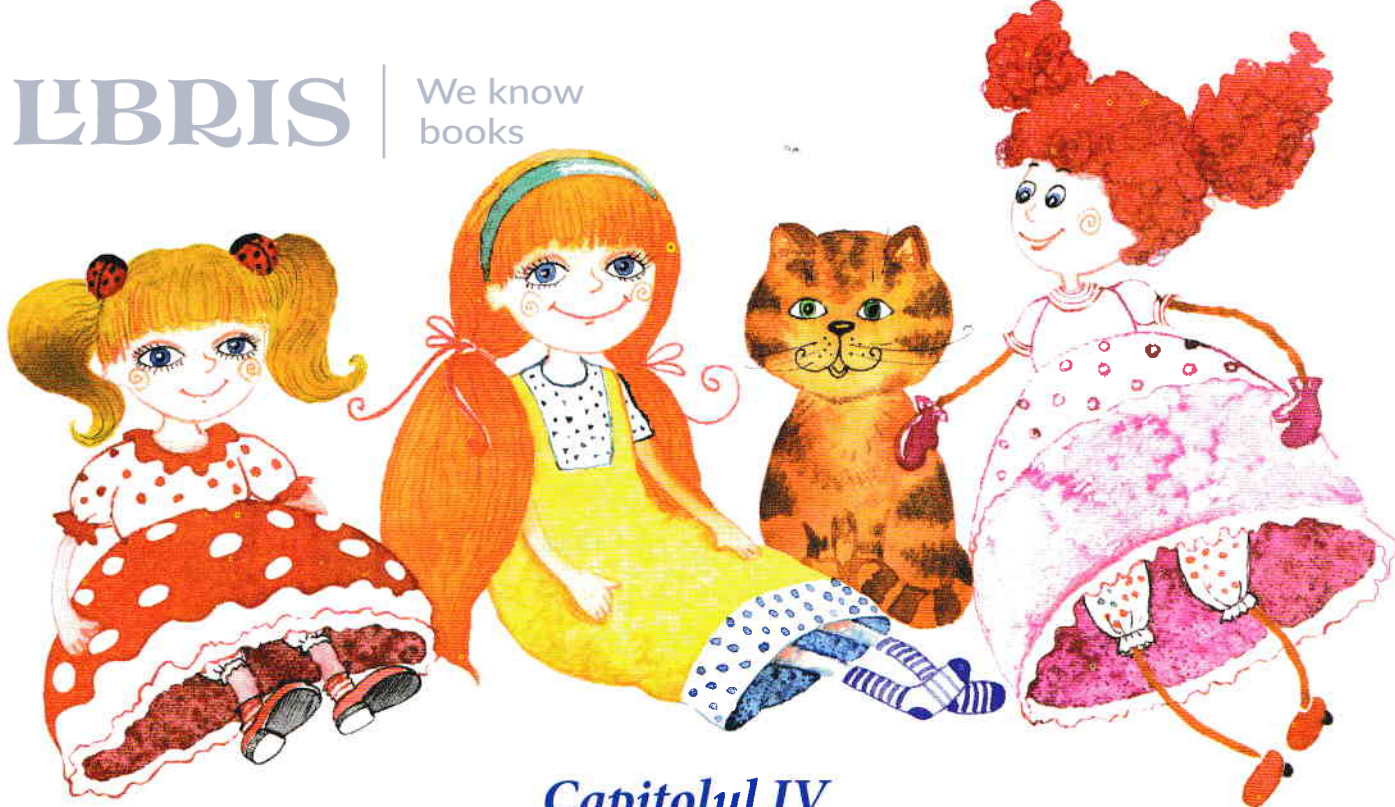
– Spune! Că fac!

– Ia plaastilina astaa și moodeelează diin ea un eeleeфанțel. L-aș modeela ioo, daa mă teem să nuu-l zgâării cu gheeruuteelee și să-l doară.

Am strâns plastilina în palmă și i-am simțit îndată moliciunea. O moliciune vie. Ai fi zis că plastilina devenise nerăbdătoare să se prefacă în...

În ceva nespus de drăguț.

Capitolul IV

Primele aplauze, urmate de alaiul curioșilor

Păpușile erau cu ochii numai pe mine. Clipeau atât de des din gene încât nu mă puteam concentra. Uneori, încurcam trompa cu unul din piciorușele din față ale elefânțelului. Ei, dar, până la urmă, le-am pus eu la locul lor pe toate.

Am făcut să-i atârne dinainte o frumusețe de trompă în care se mai și putea sprijini. Că doar era încă tare plăpând și avea nevoie să-l mai sprijine ceva în afară de cele patru piciorușe.

Urechile elefânțelului m-au pus și ele la încurcătură. Nu voiau nicidecum să se dezlipească de cap. Și doar nu puteam să-l las așa, cu urechile lipite, ca îmbrobodit, fără să audă. Asta ne mai lipsea la casă: un elefânțel surd!

Am fost nevoită să-l trag de urechi. De fapt, l-am urecheat cum scrie la carte, după care urechile i-au devenit ascultătoare, ciulindu-se, atente, în toate părțile. În cele din urmă, elefânțelul de plastilină fu ridicat pe palma mea. L-am cercetat din toate părțile. I-am lungit puțin codița. I-am rotunjit ceva mai mult burtica, să se simtă mai sătul. I-am făcut fruntea mai bombată, să se simtă mai deștept.

Și, gata a fost. Acum țineam pe palmă un elefânțel sătul și deștept, cu trompa îndepărtată de picioare și cu urechile dezlipite de cap. Pe scurt, un elefânțel pus pe fapte mărețe.